

RPM/3539/2022
Data: 2022-02-10

Lublin, 4 lutego 2022 r.

Dr hab. Piotr Szreniawski, prof. UMCS
Katedra Prawa Administracyjnego
i Nauki o Administracji
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

**Ocena osiągnięć naukowych Dr Macieja Krusia
sporządzona dla celów postępowania habilitacyjnego**

Habilitant uzyskał stopień doktora nauk prawnych w dniu 22 listopada 2011 roku. Stopień naukowy doktora został nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, na podstawie rozprawy doktorskiej „Jurysdykcja w sprawach prewencyjnej kontroli prywatnych przedsięwzięć budowlanych w świetle dyrektywy o ocenie środowiskowej”.

Osiągnięciem naukowym, będącym punktem wyjścia do starań o stopień naukowy doktora habilitowanego Pana Dr Macieja Krusia jest monografia „Akt transnarodowy w systemie europejskich aktów administracyjnych”, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2021, ss. 295, jak również monografia „Prawo zagospodarowania przestrzeni”, Wolters Kluwer, Warszawa 2019, ss. 784, której Dr Maciej Kruś jest współautorem.

Przedmiotem pierwszej monografii jest akt administracyjny określany jako transnarodowy, wydawany na podstawie przepisów prawa europejskiego. Autor wskazuje (s. 7), że akt taki jest oryginalnym rozwiązaniem w ramach porządku prawnego Unii Europejskiej. Mamy do czynienia z utożsamieniem prawa europejskiego z prawem Unii Europejskiej, co w kontekście rozprawy jest zrozumiałe. Autor precyzyjnie wskazuje na podstawowe znaczenie prawa unijnego dla pracy i dla omawianej problematyki. Zaznaczyć przy tym należy, że rozprawa mieści się – zarówno tematycznie, jak i metodologicznie – w

granicach nauki prawa administracyjnego. Rozprawa jest nie tylko kolejnym przykładem umacniania się tematyki europejskiego prawa administracyjnego, ale też może być inspiracją w zakresie możliwości dostrzegania wzajemnego oddziaływania działalności podmiotów administrujących w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej i europejskiego prawa administracyjnego.

Temat pracy został wybrany w sposób poprawny, tytuł publikacji jest nowatorski, zrozumiały i precyzyjny. Poruszane w monografii problemy są niezwykle aktualne i ważne. Układ pracy jest dobrze przemyślany i spójny, poszczególne części tworzą logiczną całość.

Osiągnięcie naukowe przedstawione przez Habilitanta należy ocenić bardzo pozytywnie, jako publikację przygotowaną na wysokim poziomie merytorycznym i redakcyjnym. Rozprawa oparta jest o analizę odpowiednich przepisów, Autor wykorzystuje szeroką literaturę, obejmującą szereg znanych i mniej znanych publikacji z zakresu prawa administracyjnego, jak też publikacje należące do innych dziedzin, ważnych dla kompleksowego spojrzenia na tematykę rozprawy. Praca uwzględnia aktualne przepisy, Autor w sposób umiętny wykorzystuje orzeczenia sądów.

Cenne jest dostrzeganie przez Autora oryginalności wskazanego w tytule rozprawy zagadnienia. Specyfika Unii Europejskiej, i posiadanie przez nią cech łączących cechy organizacji międzynarodowej i państwa, wymagało od Autora wskazywania wielkiego znaczenia umiętności łączenia w praktyce administracyjnej korzystania z przepisów prawa Unii Europejskiej i prawa krajowego. Dodać przy tym należy, że Autor zdaje sobie sprawę i w sposób rzetelny wyjaśnia wielką rolę prawa europejskiego dla codziennego funkcjonowania obywateli, przedsiębiorców i całego społeczeństwa. Dostrzega również znaczenie tego prawa dla gospodarki, polityki i innych wymiarów działalności ludzkiej. Zaznaczyć przy tym należy, że cały czas podkreślane jest znaczenie prawa dla omawianych zagadnień. Autor w sposób umiętny

przedstawia zagadnienia proceduralne i materialnoprawne w kontekście ich znaczenia dla ważnych społecznie kwestii.

Jak słusznie wskazuje Autor (s. 9), transnarodowy akt administracyjny prawa europejskiego może być uznany za jeden z symboli integracji europejskiej na gruncie prawa administracyjnego. Użycie pojęcia instytucji w odniesieniu do transnarodowego aktu administracyjnego jest całkowicie uzasadnione. Zatem rozwój tej instytucji wskazuje na kolejne etapy czy też obszary integracji europejskiej. Autor dokonuje systematyki procesu wydawania aktów administracyjnych, stanowiących konkretyzację norm powszechnie obowiązujących prawa europejskiego.

Jak zauważa Autor (s. 11), podstawową metodą badawczą stosowaną podczas przygotowywania rozprawy była metoda dogmatycznoprawna, co ma uzasadnienie związane z wyznaczonymi celami. Autor bardzo słusznie i w sposób przekonujący wskazuje dalej, że brak stosowania metody prawnoporównawczej wynika ze specyfiki Unii Europejskiej – co swoją drogą jednak może być uznane za jakiś element związany z porównywaniem. Dalsze rozważania Autora (s. 11-12) świadczą o dużej świadomości dotyczącej zagadnień komparatystycznych. Jak podkreśla Habilitant, porównywanie choćby wdrażania przepisów prawa europejskiego w poszczególnych państwach członkowskich jest jak najbardziej celowe, jednakże ze względu na naturę transnarodowego aktu administracyjnego prawa europejskiego monografia koncentruje się na innych zagadnieniach.

Ciekawą sprawą jest wskazanie (s. 13) na akt transnarodowy jako na podtyp europejskiego aktu administracyjnego. Bardzo słusznie Autor podkreśla, że kluczowe znaczenie ma w tym zakresie wydanie przez organ jednego z państw członkowskich i jednocześnie wywoływanie skutków prawnych w ramach prawa europejskiego – czyli poza obszarem państw, którego organ wydał ten akt.

Autor w swojej rozprawie dokonuje usystematyzowania typów aktów administracyjnych opartych na prawie europejskim, podkreślając znaczenie przestrzeni europejskiej, odnoszonej do zagadnień działania prawa. Jak zgaduje Autor – i zapewne ma rację – zagadnienia takie będą prawdopodobnie jeszcze wielokrotnie przedmiotem opracowań naukowych (s. 18). Praca może być uznana za element otwierania określonej przestrzeni badawczej, jak też za wskazanie kierunku rozwoju badań naukowych.

Wskazać należy na dobre wyczucie językowe Autora recenzowanej publikacji. Przejawia się ono nie tylko w posługiwaniu się poprawnym – miejscami nawet wyszukany – językiem, ale także w zwracaniu uwagi na kwestie terminologiczne. Co prawda omawiając samo pojęcie aktu transnarodowego Autor stwierdza, że „Nazwa rzecz jasna ma mniejsze znaczenie” (s. 20), jednak odnosi się to do określonego kontekstu, obejmującego m.in. kwestie związane z używaniem danych pojęć w języku niemieckim czy w innych językach, a generalnie dostrzegane jest znaczenie precyzji pojęciowej, w tym również w odniesieniu do porównywania pojęć w różnych językach. Autor słusznie podkreśla istnienie ryzyka mylnego używania w wybranych kontekstach takich pojęć, jak „akt transgraniczny”, i konsekwentnie wykorzystuje wybrany aparat pojęciowy. Dodać należy, że stosowane pojęcia zgodne są z przyjętymi w wielu publikacjach rozwiązaniami, zatem Autor nie burzy porządku, ale działa w zgodzie z rozwiązaniami wypracowanymi przez doktrynę.

Warto zauważyć, że Autor w sposób jasny wskazuje na różnicę między aktem stosowania prawa wydanym przez organ krajowy skutecznym na terytorium innych państw członkowskich ze względu na jego uznanie od aktu transnarodowego, czyli bezpośrednio skutecznego na obszarze pozostałych państw członkowskich (s. 21). Cenne jest powoływanie się przez Autora na znane publikacje odnoszące się do tematyki terytorializmu i oczywiście do europejskiego prawa administracyjnego.

Omówienie współpracy transgranicznej (s. 22 i nast.) dokonane zostało w sposób prawidłowy. Podjęcie tego zagadnienia należy uznać za słuszne i potrzebne. Jak klarownie i barwnie wskazuje Autor, „przedmiotem monografii jest najbardziej spektakularny przykład transgranicznej współpracy organów administracji publicznej państw członkowskich”. Takie określenie analizowanej problematyki zachęca czytelników do lektury kolejnych jednostek redakcyjnych, w tym do punktu odnoszącego się do genezy i charakterystyki europejskiego aktu transnarodowego.

Autor słusznie wskazuje na to, że prawo europejskie rozwinęło proces uznawania rozstrzygnięć dotyczących obowiązywania danego aktu w kierunku automatycznego skutku prawnego (s. 47). Autor dalej objaśnia, dlaczego taki sposób uznawania można nazwać automatycznym.

Cenną częścią książki są m.in. konkluzje częściowe zawarte w poszczególnych rozdziałach (np. s. 99-100). Prawidłowa struktura książki pozwala zarówno na całościowe spojrzenie na tematykę rozprawy, jak też na dostrzeganie odrębności części tematycznych, objętych mniejszymi jednostkami redakcyjnymi.

Można zwrócić uwagę na wiele wartościowych przemyśleń i analiz, zawartych w rozprawie. Przykładowo akty wykonawcze Komisji skierowane do państw członkowskich, ukazane jako szczególny rodzaj aktów administracyjnych, to niezwykle interesujące zagadnienie. Jak wskazuje Autor (s. 143), adresatem aktu jest organ administracji krajowej. Mamy do czynienia z aktem indywidualnym i konkretnym. Autor – opierając się na odpowiednim orzecznictwie – wskazuje, że takie akty można nazywać decyzjami. Mamy zatem do czynienia z niezwykle inspirującymi analizami, skłaniającymi do przemyśleń nad teorią prawa administracyjnego. Również analizy dotyczące aktów interwencyjnych (s. 147 i nast.) uznać należy za udane i inspirujące.

Praca zawiera cały szereg cennych rozważań. Informacje i przemyślenia, zawarte w książce, są logiczne i przekonujące. Wielokrotnie mamy do czynienia

ze spojrzeniem na akt transnarodowy w kontekście wybranych problemów prawnych. Jak wskazuje Autor, prawo europejskie inkorporuje akt administracyjny wydany przez władze krajowe (s. 264). Wskazane przemyślenia prowadzą do wielu słusznych wniosków, i pozwalają na ukazanie analizowanej problematyki w szerszym kontekście. Bardzo interesujące są informacje i rozważania na temat zaufania, przekazywania danych czy systemów akredytacyjnych.

Jak wskazuje Autor, państwa członkowskie przekazują część władzy prawodawczej na rzecz Unii Europejskiej, która to może stanowić prawo, zgodnie z którym krajowe akty administracyjne mogą wywoływać skutki transnarodowe. Takie ujęcie europejskiego aktu administracyjnego opiera się na wspólnocie wartości, ale także na tworzeniu określonych standardów praktyki orzeczniczej organów administracji publicznej państw członkowskich.

Monografia stanowi cenne opracowanie również w odniesieniu do zagadnienia źródeł prawa. Autor słusznie podkreśla znaczenie istnienia środków ochrony przysługujących podmiotowi dotkniętemu danym aktem – co ma wielkie znaczenie w szczególności dla podmiotów z innego kraju członkowskiego. Bardzo interesujące są rozważania na temat aktów regulacyjnych, wydawanych przez organy Unii Europejskiej.

Autor dostrzega złożoność problematyki ochrony prawnej dotyczącej wydawania transnarodowego aktu administracyjnego. Norma prawa europejskiego tworzy skuteczność tego aktu na obszarze Unii Europejskiej. Ocena prawidłowości tego aktu jest dokonywana w oparciu o przepisy obowiązujące w kraju wydania, jednak każdorazowo konieczne jest analizowanie przepisów mających znaczenie w danym stanie faktycznym. Istotne jest – jak wskazuje Autor – ustalenie treści przepisów prawa, stanowiących wzorzec kontroli legalności aktu, jak również ustalenie procedury i organów właściwych, mających znaczenie dla określenia drogi ochrony prawnej.

Za cenne w monografii należy uznać oparcie się w odpowiednio szerokim zakresie na dorobku doktryny niemieckiej. Wykształcenie Autora sprzyjało takiemu podejściu, uzasadnionemu oczywiście również ze względów merytorycznych. Jak wskazuje Autor, w doktrynie niemieckiej przedstawiana jest określona typologia transnarodowych aktów administracyjnych Unii Europejskiej, i taka typologia może być stosowana nie tylko ze względu na dążenie do spójności nauki prawa administracyjnego w Europie, ale przede wszystkim ze względu na jej oparcie na przepisach prawa.

Jak zauważa Autor, transnarodowy akt administracyjny zgodny jest z zasadą pomocniczości i proporcjonalności, choć Autor zauważa, że może on być uznawany za przejaw centralizacji stosowania prawa. Cenne jest dostrzeganie zasad europejskiego prawa administracyjnego, postrzeganego przede wszystkim do ustrojowego i proceduralnego prawa administracyjnego. Oczywiście kwestie materialnoprawne także mają tu znaczenie, jako oparte o określone procedury i związane z działalnością wskazanych podmiotów administrujących.

Interesujące jest omówienie aktu referencyjnego, tylko w pewnym zakresie wywołującego skutki transnarodowe. Akt ten, zobowiązujący pozostałe państwa członkowskie do tego, aby nie wydawać aktów administracyjnych sprzecznych z jego treścią, skierowany jest do administracji innych państw członkowskich, i staje się punktem odniesienia dla kolejnych działań administracji. Jak słusznie wskazuje Autor, utrata mocy aktu referencyjnego jest możliwa, co jest konieczne ze względu na potrzebę koordynowania działań administracji w Unii Europejskiej. Kontrowersyjność omawianego zagadnienia dotyczy szeregu kwestii, które Autor omówił w sposób prawidłowy i klarowny. Szczególne istotne w rozważaniach Autora jest dostrzeganie wielkiego znaczenia współpracy państw członkowskich.

Podkreślić należy nowatorstwo omawianej monografii. Praca ta jest opracowaniem wartościowym, niezwykle inspirującym i zawierającym cenne treści. Kompetencje Autora w zakresie podnoszonej problematyki nie budzą

wątpliwości, a wiedza ekspercka w zakresie tematyki monografii oparta jest na solidnej podstawie w postaci dobrego wyczucia problematyki prawa administracyjnego, w tym jego teorii. Cenne jest również – zasygnalizowane w tytule rozprawy – dostrzeganie systemowego wymiaru europejskiego prawa administracyjnego.

W drugiej monografii, składającej się na osiągnięcie habilitacyjne dr Macieja Krusia, mamy do czynienia z solidnym omówieniem prawa zagospodarowania przestrzeni, będącego niezwykle istotną częścią prawa administracyjnego. Na s. 4 wskazanej publikacji zostało wskazane autorstwo dr Macieja Krusia rozdziału ósmego w części czwartej, jak również udział w aktualizacji rozdziałów 1-7 części czwartej. Już sam udział w autorstwie tak cenionej książki należy uznać za wyraz zaufania do fachowości Habilitanta w zakresie prawa zagospodarowania przestrzeni. Liczne zmiany w prawie budowlanym, wymagające znacznego uaktualnienia publikacji, wymagały nie tylko wielkiego nakładu pracy, ale także śledzenia zmian i dostrzegania potrzeb adresatów publikacji. Rozdział ósmy części czwartej, dotyczący przepisów techniczno-budowlanych należy uznać za wartościowy i dobrze komponujący się z całością publikacji.

Opierając się na oświadczeniach prof. Marka Szewczyka, Habilitanta, pisma Dyr. Justyny Kossak, reprezentującej wydawnictwo Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o. jak również na erracie, załączonej do publikacji, uznać należy, że dr Maciej Kruś jest także autorem części drugiej wskazanej publikacji. Część ta, odnosząca się do środowiskowej oceny przedsięwzięcia, jest cennym wkładem w rozwój badań nad prawem ochrony środowiska, będących ważną częścią nauki prawa administracyjnego.

Część druga wskazanej publikacji jest kompleksowym podejściem do zagadnienia środowiskowej oceny przedsięwzięcia. Rozległość części drugiej (s. 65-195), zwartość tematyczna i systemowe podejście do omawianego zagadnienia skłaniają do refleksji, że można traktować tę część jako dzieło

zbliżone skalą osiągnięcia do autorstwa samodzielnej monografii. Oczywiście nie należy tego traktować jako sugestii oddzielenia części drugiej od pozostałych części publikacji, gdyż część druga doskonale komponuje się z resztą książki, ale jako obserwację, że dr Maciej Kruś wniósł znaczący rozwój do nauki prawa administracyjnego przez to opracowanie, dotyczące środowiskowej oceny przedsięwzięcia, widzianej w kontekście prawa zagospodarowania przestrzeni.

Bardzo cenne jest wskazanie przez Autora (s. 545), że rozporządzenia zawierające przepisy techniczno-budowlane obejmują normy prawne ustanawiające ograniczenia wolności budowlanej i prawa własności. Rozważania habilitanta są przekonujące i głębokie. Autor zauważa problem zgodności przepisów rangi podstawowej z Konstytucją RP. Wiele szczegółowych argumentów, przedstawionych w odniesieniu do miejsca przepisów techniczno-budowlanych w systemie prawa jest inspirujących i wartościowych, przy czym zaznaczyć należy, że Autor w sposób odpowiedni odnosi się nie tylko do dorobku doktryny prawa administracyjnego, ale także prawa konstytucyjnego.

Treści części drugiej, dotyczącej środowiskowej oceny przedsięwzięcia, znajduje się wiele wartościowych i nowatorskich rozważań. Informacje i analizy zawarte w tej części świadczą o zdolności Autora do prawidłowej oceny potrzeb współczesnych odbiorców publikacji na temat prawa zagospodarowania przestrzeni. Potrzeby te oczywiście wynikają ze zmian przepisów, które to zmiany Habilitant śledzi w sposób dokładny i całościowy. Wdrażanie dyrektyw dotyczących skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko jest istotnym procesem związanym z ochroną środowiska.

Autor wskazuje, że ocena środowiskowa, która powinna być przeprowadzona przed wydaniem zezwolenia na realizację inwestycji jest przykładem instrumentu realizującego zasady ostrożności oraz podejmowania działań zapobiegawczych. Autor dostrzega znaczenie orzecznictwa Trybunału

Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jak również praktyki związanej z działaniami władz krajowych, dla omawianej materii. Autor zagłębia się w szczegółowe i cenne rozważania terminologiczne, mające znaczenie dla interpretacji stanowionego prawa. Ma to m.in. duże znaczenie w kontekście uwzględniania specyfiki terminologicznej ustawodawstwa krajowego i konieczności zapewnienia zgodności treści przepisów krajowych z celami dyrektyw.

Bardzo interesujące i słuszne jest wskazywanie na możliwość wywodzenia zasady ochrony środowiska z prawa europejskiego i z Konstytucji RP. Autor ukazuje związek tej zasady z normami chroniącymi zdrowie człowieka. Słuszne i potrzebne są uwagi Habilitanta na temat materialnoprawnego charakteru normy dyrektywy, wpływającej na treść konkretnych rozstrzygnięć. Przekonujące jest także wskazywanie przez dr Macieja Krusia na konieczność uwzględniania innych zasad podczas stosowania prawa. Autor wskazuje tu m.in. na zasadę wolności budowlanej. Zasady proporcjonalności i zrównoważonego rozwoju zostały wskazane jako zasady istotne dla podejmowania rozstrzygnięć respektujących konfrontowane ze sobą zasady wolności budowlanej i ochrony środowiska.

Podkreślić należy zdolność Autora do prawidłowej analizy i dostrzegania znaczenia norm proceduralnych dla analizowanej problematyki. Proces decyzyjny, związany m.in. z dostępem do informacji, jak również z zaangażowaniem wielu uczestników w postępowanie dotyczące inwestycji, jest ukazany w perspektywie łączącej zarówno kwestie ustrojowe, jak i proceduralne. Umiejętność całościowego spojrzenia na działania administracji świadczy o dojrzałości naukowej Habilitanta.

Pozostały dorobek publikacyjny dr Macieja Krusia jest odpowiednio obszerny i wartościowy. Krajowa działalność Autora szeregu artykułów – w tym zamieszczanych w cenionych polskich czasopismach i w publikacjach związanych z ważnymi konferencjami ogólnokrajowymi – także zasługuje na

aprobatę i wnosi cenny wkład do dorobku nauki prawa administracyjnego. Mamy do czynienia z dorobkiem w wystarczającym stopniu zróżnicowanym, a jednocześnie spójnym i świadczącym o dużej aktywności naukowej Habilitanta.

Wśród artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych oraz rozdziałów w monografiach naukowych znaleźć można zarówno prace teoretyczne, wskazujące na dobrą znajomość pojęć i literatury z zakresu nauki prawa administracyjnego, jak też prace zgodne ze specjalistyczną drogą obraną przez Habilitanta, związaną głównie z badaniami nad prawem zagospodarowania przestrzennego. Liczne prace, w których dr Maciej Kruś poddaje analizie prawno budowlane, stanowią udane połączenie wątków teoretycznych i dotyczących zagadnień materialnoprawnych. Podobna umiejętność opierania rozważań szczegółowych na solidnych podstawach teoretycznych obecna jest również w innych artykułach naukowych i rozdziałach monografii naukowych autorstwa Habilitanta. Zaznaczyć należy, że rozdziały i artykuły autorstwa Habilitanta są utrzymane na wysokim poziomie merytorycznym, charakteryzują się także klarownym stylem i świadczą o dobrym wyczuciu językowym Autora.

Współdziałanie naukowe Habilitanta z cenionymi Autorami zajmującymi się prawem administracyjnym wskazuje na uznanie dla kompetencji naukowych dr Macieja Krusia oraz pozytywnie świadczy o zdolnościach interpersonalnych Habilitanta. Owocem współautorskich przedsięwzięć, powiększających dorobek Habilitanta, jest wiele artykułów, zawierających niezwykle cenne i przemyślane analizy odnoszące się do wielu tematów, należących do prawa administracyjnego. Przeważającą część dorobku dr Macieja Krusia obejmują prace samodzielne, świadczące o umiejętności kierowania własnymi działaniami naukowymi i solidnego analizowania podejmowanych problemów.

Wśród licznych publikacji Habilitanta przykładowo wskazać możemy na kilka wybranych artykułów naukowych i rozdziałów w monografiach naukowych. Przedstawienie choćby części dorobku publikacyjnego dr Macieja

Krusia ma tu na celu wskazanie na zajmowanie się przez Habilitanta różnymi tematami, tworzącymi jednak określoną całość. Konsekwencja Autora w zakresie podejmowania prac badawczych związanych głównie z prawem zagospodarowania przestrzennego ułatwia ocenę całego dorobku artykułowego Habilitanta, przy czym zaznaczyć należy, że jest to ocena w pełni pozytywna.

Rozdział „Zagospodarowanie przestrzenne w nowym Prawie geologicznym i górnictwie” jest przykładem śledzenia przez Habilitanta zmian zachodzących w przepisach prawa administracyjnego. Solidny warsztat prawniczy widoczny jest m.in. w odniesieniu do umiejętności dostrzegania przez Habilitanta znaczenia jakości stanowionego prawa, jak również umiejętności dostrzegania konsekwencji przyjmowania przez ustawodawcę określonych rozwiązań.

Rozdział „Sposoby rozstrzygania o konkurencyjnych wnioskach koncesyjnych dotyczących działalności gospodarczej” wskazuje na podejmowanie przez Habilitanta także wątków z zakresu publicznego prawa gospodarczego, co świadczy o szerokich zainteresowaniach naukowych.

Rozdział „Wymóg racjonalności w gospodarowaniu zasobami złóż kopalin przy podejmowaniu rozstrzygnięć planistycznych przez organy gminy” można uznać za przykład włączania przez Habilitanta do prac prawniczych także wątków filozoficznych, co należy przyjąć bardzo pozytywnie. Rozważania Autora są precyzyjne i zrozumiałe, a zarazem głębokie. Podobnie rozdział „Dysfunkcjonalność systemu ochrony złóż kopalin” ocenić należy jako przykład całościowego patrzenia na analizowane zagadnienia. Takie całościowe dostrzeganie kontekstu omawianych zagadnień jest niezwykle cenną umiejętnością.

Rozdział „Milcząca zgoda jako sposób współdziałania w przepisach Unii Europejskiej” jest przykładem – rozwiniętym w pracy, stanowiącej główne osiągnięcie habilitacyjne – podejmowania przez dr Macieja Krusią wątków należących do europejskiego prawa administracyjnego. Szczególnie cenne w

tym zakresie jest podejmowanie przez Habilitanta wątków z zakresu teorii prawa administracyjnego.

Artykuł „Procedura utraty statusu odpadu” jest niezwykle cenną analizą podejmowanego ważnego problemu praktycznego. Podobnie artykuł „Przełamanie reguły prewencyjnego prowadzenia oceny środowiskowej przedsięwzięcia jako przejaw ochrony interesów jednostki (inwestora)” uznać należy za udane zajęcie się ważnym zagadnieniem praktycznym.

Całościowe spojrzenia na dorobek publikacyjny Habilitanta skłania do jednoznacznie pozytywnej oceny tego wymiaru działalności dr Macieja Krusia. Dorobek ten jest przykładem spójnego i konsekwentnego podążania wybraną drogą, przy jednoczesnej umiejętności poszerzania podejmowanych problemów badawczych.

Szczególnie zwrócić należy uwagę na publikacje związane z umiejętnością wykorzystania zagranicznych pobytów naukowych Habilitanta. Dr Maciej Kruś prowadził działalność naukową w kilku zagranicznych ośrodkach naukowych, co zaowocowało bardzo cennymi publikacjami, jak też niewątpliwie zauważalną dojrzałością naukową w zakresie umiejętności dostrzegania polskiego prawa administracyjnego w szerszym kontekście. Wskazać można m.in. na znaczenie publikacji „Współpraca europejska przy stanowieniu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza”, będąca efektem pobytu Habilitanta na Uniwersytecie w Kilonii. Dostrzec i pozytywnie ocenić należy również publikacje niemieckojęzyczne Habilitanta. Dr Maciej Kruś wygłaszał także referaty, świadczące o zdolności wykorzystania wyjazdów zagranicznych dla pozyskania cennej wiedzy naukowej.

Staże naukowe, m.in. na Uniwersytecie HafenCity i na Uniwersytecie w Konstancji, stanowią logiczną konsekwencję umiejętności i zainteresowań Habilitanta. Dodać należy, że efekty tych wyjazdów naukowych są zauważalne w postaci cennych informacji zawartych w monografii „Akt transnarodowy w systemie europejskich aktów administracyjnych”.

Dr Maciej Kruś współorganizował spotkania między przedstawicielami UAM i Uniwersytetu w Poczdamie. Oczywiście należy dostrzegać także merytoryczny wymiar aktywności Habilitanta podczas tych spotkań, obejmujący m.in. konsultacje naukowe podczas pobytu w Instytucie Nauk Komunalnych na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Poczdamie.

Osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne oraz popularyzujące naukę Habilitanta także należy ocenić pozytywnie. Dr Maciej Kruś od 2005 roku prowadzi zajęcia dydaktyczne na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na m.in. na studiach prawniczych i administracyjnych. Habilitant należy do znaczących stowarzyszeń naukowych i zrzeszających praktyków, podejmuje także działalność popularyzującą naukę, co należy ocenić pozytywnie.

Należy stwierdzić, że dr Maciej Kruś wykazuje się istotną aktywnością naukową, realizowaną w więcej niż jednej uczelni, podkreślić należy także aktywność naukową habilitanta w zagranicznych instytucjach naukowych. Przede wszystkim należy podkreślić, że dr Maciej Kruś posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój nauk prawnych, a monografię naukową „Akt transnarodowy w systemie europejskich aktów administracyjnych” należy uznać za dzieło niezwykle wartościowe. Dr Maciej Kruś spełnia wszystkie wymogi, potrzebne dla uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego, a wniosek dr Macieja Krusia o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w zakresie dyscypliny nauk prawnych jest w pełni uzasadniony.

PSzren